

náležitosti opovědi, tudíž dodatek vyhovující tomuto nařízení jest jen pokračováním opovědi a proto musí býti náležitě ověřen.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Neodůvodněná jest výtká zmatečnosti podle § 41 písm. c) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., kterou stěžovatelé spatřují v tom, že prý rejstříkový soud překročil hranice své příslušnosti, příkazem, by byl předložen výkaz o povolení ve smyslu cís. nař. ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák. Toto cís. nařízení vyžadovalo sice průkaz připuštění k obchodování od cizozemských společností akciových a komanditních na akcie, jež chtěly v tuzemsku provozovati obchody pod vlastní firmou, a neupravovalo poměr, kde se cizozemská akciová společnost stala jen společnící nebo členem jiné tuzemské společnosti. Přes to však musí býti státní správě vyhrazeno, zda a jaké omezující předpisy pro takový případ uzná za potřebné a v jaké formě je uskuteční. Toto obmezení vyplývá z předpisu čl. 1 a 13 obchodní úmluvy mezi republikou Československou a Hospodářskou Unií Belgo-Lucemburskou ze dne 28. prosince 1925 a vyhlášky ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. října 1926, čís. 209 sb. z. a n., podle nichž akciové společnosti lucemburské jsou na roveň postaveny akciovým společnostem tuzemským, ale co do připuštění ku provozu obchodu a živnosti zůstávají podrobeny zákonům a předpisům platným v tuzemsku. Podle výpisu z rejstříku firem krajského soudu v Lucemburku jest předmětem podniku akciové společnosti, o niž tu jde, mimo jiné účast v jakékoli formě ve společnostech lucemburských nebo cizozemských. Utvořila-li tudíž společnost v tuzemsku ku provozu určité obchodní živnosti, provozuje tím v tuzemsku ve skutečnosti svůj podnik (účast na veřejné společnosti) a musí se proto podrobiti zdejšími předpisy, tedy i vykazati povolení ve smyslu cís. nař. ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák. To jest tedy podmínkou, by se cizozemská akciová společnost mohla státi společníkem tuzemské veřejné společnosti Hanuš D., pokud se týče, by tato veřejná společnost mohla býti zapsána do obchodního rejstříku. Rejstříkový soud není sice povinen, by z úřadu vyšetřoval, zda byly splněny podmínky vzniku společnosti, o jejíž zápis se žádá, ale nemůže mu býti bráněno, vzejdou-li mu pochybnosti, by si nevyžádal výkaz jich splnění, zvláště když podmínky ty jsou rázu veřejnoprávního, neboť nemůže se propůjčiti k tomu, by uváděl ve veřejnou známost poměry, jichž vzniku zákon neb mezinárodní smlouvy z ohledu veřejných chtějí zabrániti, pokud nebyly splněny stanovené jimi předpoklady. Tím jest vyřízena i věcná stránka věci, pokud jde o nutnost výkazu rejstříkovým soudem požadovaného. Není však nezákonným ani příkaz, aby dodatek k opovědi byl podán v ověřené formě. V té příčině stačí poukázati ke správným důvodům napadeného usnesení, které dovolacím rekurssem nebyly vyvráceny.

Čís. 11836.

Předpisem stanov akciové společnosti, že nemůže býti členem správní rady (členem revise) ten, kdo jest do určitého stupně se-

š v a k ř e n buď s některým členem správní rady anebo revise, — rozumí se švakrovství ve smyslu právním (§ 40 obč. zák.), nikoliv ve smyslu laickém.

I podle obchodního práva i podle konkursního a vyrovnacího řádu jest švakrovstvím rozuměti švakrovství ve smyslu § 40 obč. zák.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1932, R I 436/32.)

Podle § 16 stanov akciové společnosti nemohl býti členem správní rady, pokud se týče členem revise ten, kdo byl až do čtvrtého stupně spřízněn nebo sešvakřen s některým členem správní rady nebo revise. Členy správní rady společnosti byli Gustav K. a Antonín N., z nichž onen měl za manželku dceru Antonína K-a, tento pak vnučku téhož Antonína K-a. K návrhu akcionáře Adolfa L-a vyzval rejstříkový soud akciovou společnost, by opověděla k výmazu z obchodního rejstříku ze zapsaných členů správní rady buď Gustava K-a nebo Antonína N-a a by k zápisu do obchodního rejstříku opověděla jiného člena správní rady, vyhovujícího předpisu § 16 stanov, maje za to, že mezi řečenými členy správní rady jest poměr švakrovský ve smyslu § 16 stanov. Rekursní soud zamítl návrh Adolfa L-a. **D ů v o d y:** Ve věci samé jde jen o otázku, zda Gustav K. a Antonín N. jsou k sobě v poměru švakrovském, čili nic. Podle § 40 obč. zák. vzniká poměr švakrovský mezi jedním manželem a příbuznými druhého manžela. Jest tu tedy švakrovský poměr mezi manželem a dětmi druhého manžela z prvního manželství, mezi manželem a rodiči druhého manžela, jeho sourozenci atd. Nelze však mluvit o švakrovství mezi rodiči mužovými a rodiči ženinými ani mezi sourozenci obou manželů ani mezi manželem a manželou příbuzných druhého, jak tomu bylo v souzeném případě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde jen o právní otázku, zda lze vzhledem ke skutkově nespornému stavu pokládati Antonína N-a a Gustava K-a za sešvakřené ve smyslu § 16, druhý odstavec, stanov. Nebylo proto závady, by ve věci nerozhodl rejstříkový soud v řízení nesporném. Ve věci samé vycházel rekursní soud správně z pojmu švakrovství, jak poměr ten jest upraven v § 40 obč. zák. Lze připustiti, že jde o věc obchodní v nejširším slova smyslu a že by § 16 stanov bylo vykládati předem s hlediska norem práva obchodního, totiž obchodního zákona neb zákonů příbuzných (čl. 1 obč. zák.). Leč žádný z těchto zákonů poměr švakrovství neupravuje, zejména ne odchylně od předpisů obecného zákoníka občanského. Ani obdobné použití §§ 35 konkursního řádu, 51 vyrovnacího řádu neb 5 odpůrcího řádu nevedlo by k jinému výsledku, poněvadž i tyto předpisy vycházejí z téhož pojmu švakrovství, jak jej vytyčuje obecný zákoník občanský. To vyplývá z věty »ve kterém stupni jest někdo spřízněn s jedním manželem, v témže stupni jest sešvakřen s druhým manželem.« Odchylná obchodní zvyklost nebyla ani tvrzena. Z doslovu druhého odstavce § 16 stanov, podle něhož »nemůže býti čle-

nem správní rady, kdo jest buď ve služebném poměru anebo až do čtvrtého stupně spřízněn nebo sešvakřen buď s některým členem správní rady anebo revise, anebo s některým úředníkem společnosti», nelze dovoditi, že stanovy měly na mysli švakrovství ve smyslu laickém, nikoli právním. Opačnému pojetí nic nenasvědčuje. Správně proto rekursní soud vyslovil, že mezi Antonínem N-em a Gustavem K-em nebylo a není poměru ani příbuzenského ani švakrovského podle § 16 druhý odstavec stanov.

Čís. 11837.

Rozlišující znaky nároku podle § 2 vyživovacího zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931 a nároku podle § 3 téhož zákona.

Závazek podle § 2 vyživ. zák. jest omezen jen na osoby, jež zákon označuje za »blízké«, a výše závazku nerovná se vždy výši výživného, jež zavázaný jest povinen platiti, nýbrž se řídí předpisy o zabavitelnosti zákonem předpokládané mzdy nebo odměny.

Závazek podle § 3 vyživ. zák. není omezen jen na osoby »blízké« a rovná se co do výše výživnému, jež platiti jest povinen zavázaný.

Nároky podle § 2 a podle § 3 vyživ. zák., třebas byly uplatňovány z poměru nemanželského otcovství, nespádají do výlučné příslušnosti okresního soudu podle § 49 čís. 2 j. n.

I hodnota podmíněného peněžitého nároku řídí se jeho číselnou výší a nelze ji stanoviti oceněním.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1932, R I 526/32.)

Nezletilá žalobkyně domáhala se na žalovaném vyživovacích splátek 2.640 Kč, jež byly splatné až do 1. února 1932, dále vyživovacích splátek 120 Kč měsíčně až do pravomoci rozsudku za předpokladu, že syn žalovaného bude v této době u žalovaného zaměstnán, pokud se týče že bude žalovaným vyživován, a konečně za téhož předpokladu také placení výživného, jež se stane splatným až po pravomoci rozsudku. K odůvodnění žaloby uváděla žalobkyně, že syn žalovaného byl pravoplatně uznán nemanželským otcem žalobkyně a odsouzen platiti žalobkyni výživné měsíčních 120 Kč, že exekuce proti němu zůstala bezvýslednou a že syn žalovaného žije stále v domácnosti žalovaného, jenž o jeho vyživovací povinnosti věděl, a že koná služby v hospodářství, takže přichází v úvahu § 3 zákona čís. 4/1931 sb. z. a n. Proti žalobě, zadané na okresním soudě, vznesl žalovaný námitku místní nepříslušnosti, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl, jež to hodnota předmětu sporu, spočívajících v opětujičích se dávkách, činí podle § 58 j. n. desateronásobek ročního plnění, jež činí ročně 1320 Kč a dodal, že ocenění sporu žalobkyni na 5000 Kč není směrodatným vzhledem k přesnému předpisu zákona a že ustanovení § 49 čís. 2 j. n. tu nelze použítí. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. Důvody: Rozhodujícím pro posouzení příslušnosti soudu jest v souzeném případě výklad ustanovení § 49 čís. 2 j. n. Toto ustanovení